

Ils sont leurs propres juges

Par David A. Bednar
du Collège des douze apôtres

Те са съдии на самите себе си

От старейшина Дейвид А. Беднар
От Кворума на дванадесетте апостоли

Conférence générale d'octobre 2025

Si nous avons exercé notre foi en Jésus-Christ, contracté et respecté des alliances avec Dieu et nous sommes repentis de nos péchés, alors la barre du jugement sera agréable.

À la fin du Livre de Mormon, Moroni nous adresse des invitations édifiantes : « venez au Christ », « soyez rendus parfaits en lui », « refusez toute impiété » et « aimez Dieu de tout votre pouvoir, de toute votre pensée et de toute votre force ». Il est intéressant de constater que la dernière phrase de son enseignement évoque à la fois la résurrection et le jugement dernier.

Il dit : « Je vais bientôt me reposer dans le paradis de Dieu, jusqu'à ce que mon esprit et mon corps se réunissent de nouveau, et que je sois amené triomphant dans les airs, pour vous rencontrer devant la barre agréable du grand Jéhovah, le Juge éternel des vivants et des morts. »

Je suis intrigué par le fait que Moroni ait utilisé le mot « agréable » pour caractériser le jugement dernier. D'autres prophètes du Livre de Mormon décrivent également le jugement comme un « jour glorieux », que nous devrions « [attendre] avec l'œil de la foi ». Cependant, quand nous pensons au jour du jugement, ce sont bien souvent d'autres descriptions prophétiques qui nous viennent à l'esprit : la « honte et une culpabilité affreuse », la « peur et [...] une crainte terribles », ainsi que « la misère sans fin ».

À mon sens, l'opposition nette de ces termes révèle que, grâce à la doctrine du Christ, Moroni et d'autres prophètes pouvaient envisager ce grand jour avec empressement et espérance, plutôt que dans la peur réservée à ceux qui ne s'y sont pas préparés spirituellement. Qu'avait compris Moroni que nous devons apprendre, vous et

Aко сме упражнявали вяра в Исус Христос, сключили сме завети с Бог, спазвали сме ги и сме се покаявали за греховете си, тогава съдът ще бъде приятен.

Книгата на Мормон завършва с вдъхновяващите покани от Мороний „елате в Христа“, „станете свършени в Него“, „отречете (се) от всякакво безбожие“ и „заобича(й)те Бога с цялата си мощ, ум и сила“. Интересно е, че последното изречение от неговите указания показва очакване както на възкресението, така и на Последния съд.

Той казва: „Скоро ще отида да почивам в рая Божий, докато моят дух и тяло не бъдат събрани отново и не бъдат доведени тържествуват през въздуха, за да ви посрещна предприятния съд на Великия Йехова, Вечният Съдия на живи и на мъртви“.

Заинтригуван съм от това, че Мороний използва думата „приятния“, за да опише Последния съд. Други пророци от Книгата на Мормон също описват съда като „славен ден“ и нещо, което трябва да очакваме „с око на вяра“. И въпреки това, често, когато очакваме съдния ден, се сещаме за други описания на пророци, като например „срам и ужасна вина“, „страх и боязън“ и „безкрайна окаяност“.

Вярвам, че този рязък контраст в езика показва, че учението на Христос дава възможност на Мороний и други пророци да очакват този велик ден с нетърпение и надежда, вместо със страха, за който те предупреждават онези, които не са духовно подготвени. Какво разбира Мороний, което вие и аз

moi ?

Je prie pour recevoir l'aide du Saint-Esprit pendant que nous étudierons le plan de bonheur de miséricorde de notre Père céleste, le rôle expiatoire du Sauveur dans ce plan et la manière dont, « le jour du jugement, [nous serons responsables] de [nos] propres péchés».

Le plan du bonheur de notre Père céleste

Les objectifs primordiaux du plan du Père sont de fournir à ses enfants d'esprit la possibilité de recevoir un corps physique, d'apprendre à discerner « le bien du mal » dans la condition mortelle, de grandir spirituellement et de progresser éternellement.

Ce que les Doctrine et Alliances désignent comme « le libre arbitre moral » est un élément central du plan de Dieu visant à réaliser l'immortalité et la vie éternelle de ses fils et de ses filles. Les Écritures appellent aussi ce principe fondamental le libre arbitre et la liberté de choisir et d'agir.

Le terme « libre arbitre moral » est instructif. « Bon », « honnête » et « vertueux » sont synonymes du mot « moral ». Parmi les synonymes de l'expression « libre arbitre », on trouve « action », « activité » et « travail ». Par conséquent, on peut comprendre « le libre arbitre moral » comme étant la capacité, et le privilège, de choisir et d'agir par nous-mêmes de manière bonne, honnête, vertueuse et conforme à la vérité.

Les créations de Dieu comprennent à la fois des « choses qui se meuvent [et des] choses qui sont mues ». Le libre arbitre moral est le « pouvoir de l'action indépendante » conçu par Dieu, qui nous permet, en tant que ses enfants, d'être des agents qui agissent et non de simples objets qui sont mus.

La terre a été créée pour être un endroit où les enfants de notre Père céleste seraient mis à l'épreuve pour voir s'ils feraient « tout ce que le Seigneur, leur Dieu, leur commander[ait] ». L'un des buts principaux de la Création et de notre existence mortelle est de nous donner la possibilité d'agir et de devenir ce que le Seigneur nous invite à devenir.

Le Seigneur a dit à Hénoc :

« Regarde ceux-ci qui sont tes frères ; ils

имаме нужда да научим?

Моля се за помощта на Светия Дух, докато обмисляме плана на щастие и милостна Небесния Отец, единителната роля на Спасителя в него и начините, по които ще бъдем „отговор(ни) за собствените си грехове в съдния ден“.

Планът на щастие на Отца

Основните цели на плана на Отца са да осигури на Неговите духовни чедра възможности да получат физически тела, да се научат „да различават доброто от злото“ чрез земен опит, да израстват духовно и да напредват във вечността.

Това, което в Учение и завети е наречено нравствена свобода на избор, заема централно място в плана на Бог да се осъществят безсмъртието и вечният живот на Неговите синове и дъщери. Този съществен принцип е описан в Писанията и като свобода на избори свобода да избираме и да действваме.

Понятието „нравствена свобода на избор“ е поучително. Сред синонимите на думата „нравствен“ са „добър“, „честен“ и „добродетелен“. Сред синонимите на израза „свобода на избор“ са „действие“, „активност“ и „работа“. Следователно нравствената свобода на избор може да се разбира като способността и привилегията да избираме и да действваме за себе си по начини, които са добри, честни, добродетелни и правилни.

Творенията на Бог включват както „нещата, които действат, (така) и нещата, на които се въздейства“. А нравствената свобода на избор представлява божествено проектираната „сила за независимо действие“, която ни дава възможност, като чедра на Бог, да станем действащи лица, а не само обекти, на които се въздейства.

Земята е създадена като място, на което чедата на Небесния Отец да могат да бъдат изпитани, за да се види дали ще вършат „всички неща, които Господ, техният Бог, ще им заповяда“. Основна цел на Сътворението и на нашето земно съществуване е да ни се даде възможността да действваме и да станем това, което Господ ни кани да станем.

Господ казва на Енох:

„Ето, тези твои братя, те са творение на

sont l'œuvre de mes mains ; je leur ai donné leur connaissance le jour où je les ai créés ; et dans le jardin d'Éden, j'ai donné à l'homme son libre arbitre.

« Et j'ai dit à tes frères, et je leur ai aussi donné le commandement, de s'aimer les uns les autres et de me choisir, moi, leur Père. »

Les objectifs fondamentaux de l'exercice du libre arbitre sont de s'aimer les uns les autres et de choisir Dieu. Ces deux objectifs correspondent exactement aux deux grands commandements : aimer Dieu de tout notre cœur, de toute notre âme et de toute notre pensée, et aimer notre prochain comme nous-mêmes.

Réfléchissez au fait que nous recevons le commandement, pas seulement un conseil ou une exhortation, mais bien le commandement d'employer notre libre arbitre pour aimer notre prochain et choisir Dieu. Dans les Écritures, l'adjectif « moral » est plus qu'un simple adjectif qualificatif. Il indique peut-être aussi une directive divine sur la manière dont on doit exercer notre libre arbitre.

Un cantique bien connu s'intitule « Bien choisir », et ce, pour une bonne raison. Nous n'avons pas reçu la bénédiction du libre arbitre moral pour faire ce que nous voulons quand nous le voulons. Au contraire, selon le plan du Père, nous avons reçu le libre arbitre moral pour rechercher la vérité éternelle et agir conformément à cette vérité. Ayant « le pouvoir d'agir par [nous]-mêmes », nous devons œuvrer avec zèle à de bonnes causes, « faire beaucoup de choses de [notre] plein gré et produire beaucoup de justice ».

L'importance éternelle du libre arbitre moral est soulignée dans le récit scripturaire du conseil prémortel. Lucifer s'est rebellé contre le plan du Père pour ses enfants et a cherché à détruire le pouvoir de l'action indépendante. Il est significatif que l'insoumission du diable ait été dirigée directement sur le principe du libre arbitre moral.

Dieu a expliqué : « C'est pourquoi, parce que Satan se rebellait contre moi, qu'il cherchait à détruire le libre arbitre de l'homme, [...] je le fis précipiter. »

Le plan égoïste de l'adversaire consistait à priver les enfants de Dieu de la capacité d'« agir par eux-mêmes » dans la justice. Son intention

ръцете Ми; Аз им дадох тяхното познание в деня, в който ги създадох; и в Едемската градина Аз дадох на човека неговата свобода на избор.

И на братята ти казах, и също дадох заповед, че трябва да се обичат един други четрива да изберат Мен, Отца им“.

Основните цели на упражняването на свободата на избор са да се обичаме едни други и да избираме Бог. И тези две цели са в пълно съответствие с първата и втората голяма заповед да възлюбим Бог с цялото си сърце, душа и ум и да възлюбим ближния си, както себе си.

Обърнете внимание, че ни е заповядано – не сме просто увещавани или съветвани, а ни е заповядано – да упражняваме своята свобода на избор, за да се обичаме едни други и да избираме Бог. Позволете ми да предложа, че в Писанията допълващата дума „нравствена“ не е само прилагателно, а вероятно и божествено указание относно начина, по който следва да използваме нашата свобода на избор.

Един познат химн е озаглавен „Избери правилно“ с причина. Не сме благословени с нравствена свобода на избор, за да правим каквото си искаме и когато поискаме. Напротив, според плана на Отца, ние сме получили нравствена свобода на избор, за да търсим вечната истина и да действаме в съответствие с нея. Като „действа(щи) за самите себе си“, ние трябва да сме ревностно заети в добри начинания, „да върш(им) много неща според собствената си свободна воля и да осъществява(ме) много праведност“.

Вечната значимост на нравствената свобода на избор се подчертава в разказа от Писанията за доземния съвет. Луцифер се разбунтувал срещу плана на Отца за Неговите чеда и се опитал да унищожи силата на самостоятелните действия. Показателно е, че явното неподчинение на дявола е насочено директно към принципа за нравствената свобода на избор.

Бог обяснява: „Затова, тъй като Сатана се разбунтува срещу Мени поиска да унищожи свободата на избор на човека(...) Аз сторих (...) той да бъде низвергнат“.

Егоистичният план на противника бил да отнеме от Божиите чеда способността да станат „действа(щи) за самите себе си“ и да

était de réduire les enfants de notre Père céleste à de simples objets qui sont mus.

Agir et devenir

Dallin H. Oaks a souligné le fait que l'Évangile de Jésus-Christ nous invite à la fois à connaître quelque chose et à devenir quelqu'un par l'exercice juste de notre libre arbitre moral. Il a dit :

« De nombreux passages de la Bible et des Écritures modernes parlent d'un jugement final au cours duquel tous les hommes seront rétribués selon leurs actions ou selon les désirs de leur cœur. Mais d'autres Écritures sont plus précises et disent que nous serons jugés selon l'état que nous aurons atteint. [...]

« Le prophète Néphi décrit le jugement dernier en termes de ce que nous sommes devenus : 'Et si leurs œuvres sont souillées, ils doivent nécessairement être souillés ; et s'ils sont souillés, il faut nécessairement qu'ils ne puissent pas demeurer dans le royaume de Dieu' [1 Néphi 15:33; italiques ajoutées]. Moroni déclare : 'Celui qui est souillé restera souillé, et celui qui est juste restera juste' [Mormon 9:14; italiques ajoutées]. »

Le président Oaks ajoute : « De ces enseignements, nous déduisons que le jugement dernier ne sera pas une simple évaluation de la somme de nos actions bonnes et mauvaises, c'est-à-dire de tout ce que nous avons fait. Ce sera la constatation de l'effet final de nos actions et pensées, de ce que nous serons devenus. »

L'expiation du Sauveur

Nos œuvres et nos désirs seuls ne nous sauvent pas ; ils ne le peuvent pas. « Après tout ce que nous pouvons faire », nous ne sommes réconciliés avec Dieu que par la miséricorde et la grâce résultant du sacrifice expiatoire infini et éternel du Sauveur.

Alma a déclaré : « Alors jetez les regards autour de vous et commencez à croire au Fils de Dieu, à croire qu'il viendra racheter son peuple, et qu'il souffrira et mourra pour expier ses péchés, et qu'il se relèvera d'entre les morts, ce qui réalisera la résurrection, que tous les hommes se tiendront devant lui pour être jugés au dernier jour, jour du jugement, selon leurs œuvres. »

« Nous croyons que, grâce au sacrifice

могат да действат в праведност. Неговото намерение било да остави чедата на Небесния Отец да бъдат обекти, на които може само да се въздейства.

Да правим и да ставаме

Президент Далин Х. Оукс подчертава, че Евангелието на Исус Христос ни кани както да узнаем нещо, така и да станем нещо чрез праведно упражняване на нравствената свобода на избор. Той казва:

„Много стихове от Библията и съвременните Писания говорят за Последния съд, на който всички хора ще бъдат наградени според делата и действията си или желанията на сърцата си. Но други стихове добавят към това, като казват, че ще бъдем съдени според състоянието, което сме постигнали.

Пророкът Нефи описва Последния съд през призмата на това какви сме станали: „... и ако делата им са били нечистотия, те трябва да бъдат нечисти; и ако тесанечисти, нужно е те да не могат да живеят в царството Божие“ (1 Нефи 15:33, курсив добавен). Мороний заявява: „... онзи, който е нечист, ще остане нечист; а онзи, който е праведен, ще остане праведен“ (Мормон 9:14, курсив добавен).

Президент Оукс продължава: „От такива учения заключаваме, че Последният съд не е само оценка на общия сбор от добри и лоши дела – на това, което сме извършили. Той е потвърждение на крайния резултат от делата и мислите ни – това, което сме станали“.

Единението на Спасителя

Нашите дела и желания сами по себе си не могат и няма да ни спасят. „След всичко, което можем да сторим“, ние се помиряваме с Бог само чрез милостта и благодатта, достъпни чрез безпределната и вечна единителна жертва на Спасителя.

Алма заявява: „... започнете да вярвате в Сина Божий, че Той ще дойде да изкупи Своя народ, и че ще страда и ще умре, за да извърши единение за греховете им; и че ще се вдигне от мъртвите, което ще осъществи възкресението, тъй че всички човеци да застанат пред Него, за да бъдат съдени според делата им в последния и съден ден“.

„Ние вярваме, че чрез Единението Хри-

expiatoire du Christ, tout le genre humain peut être sauvé, en obéissant aux lois et aux ordonnances de l'Évangile. » Comme nous devons être reconnaissants que nos péchés et nos mauvaises actions ne se dresseront pas en témoignage contre nous si nous sommes véritablement « [nés] de nouveau», que nous exerçons notre foi dans le Rédempteur, que nous nous repentons avec « sincérité de cœur» et « intention réelle», et que nous « persév[érons] jusqu'à la fin».

La crainte de Dieu

Nombre d'entre nous pensent peut-être que comparaître devant la barre du Juge éternel ressemble à une procédure devant un tribunal terrestre. Un juge présidera. Des preuves seront présentées. Un verdict sera rendu. Et nous serons probablement incertains et effrayés jusqu'à ce que le résultat final nous soit connu. Mais je crois que cette description est inexacte.

Il existe une crainte, que les Écritures appellent la « crainte de Dieu» ou « la crainte du Seigneur», qui diffère des peurs mortelles que nous éprouvons souvent, tout en leur étant apparentée. Contrairement à la crainte selon le monde qui suscite l'inquiétude et l'anxiété, la crainte de Dieu est source d'assurance, de confiance et de paix dans notre vie.

Cette crainte juste inclut un profond sentiment de révérence et d'admiration envers le Seigneur Jésus-Christ, l'obéissance à ses commandements, et l'attente impatiente du jugement dernier et de la justice qu'il rendra. La crainte de Dieu naît d'une compréhension correcte de la nature et de la mission divines du Rédempteur, d'une disposition à soumettre notre volonté à la sienne, et de la connaissance que chaque homme et chaque femme seront responsables de leurs propres désirs, pensées, paroles et actes mortel-sau jour du jugement.

Craindre le Seigneur, ce n'est pas appréhender avec réticence de nous retrouver en sa présence pour être jugés. C'est plutôt la perspective de finir par reconnaître à notre sujet les « choses telles qu'elles sont réellement » et « telles qu'elles seront réellement».

Quiconque a vécu, vit à présent ou vivra ici-bas comparaitra devant la barre de Dieu, pour être jugé par lui « selon ses œuvres, qu'elles soient bonnes ou qu'elles soient mauvaises».

стово цялото човечество може да бъде спасено чрез подчинение на законите и обредите на Евангелието. “Колко благодарни следва да бъдем, че нашите грехове и нечестиви дела няма да бъдат свидетелство против нас, ако наистина сме „родени отново“, упражняваме вяра в Изкупителя, покаяваме се с „искреност в сърцето“ и „истинско намерение“ и „устой(м) до края“.

Страх от Бог

Мнозина от нас може да очакват, че явяването ни пред съда на Вечния Съдия ще бъде подобно на процес в светски съд. Ще председателства съдия. Ще бъдат представени доказателства. Ще бъде произнесена присъда. И вероятно ще бъдем несигурни и уплашени, докато не разберем крайния резултат. Но смятам, че подобно описание е неточно.

Различно, но свързано със земните страхове, които често изпитваме, е така нареченото в Писанията „страхопочитание“ към Бог или „страх от Господа“. За разлика от светския страх, който поражда паника и безпокойство, страхът от Бог кани в живота ни мир, сигурност и увереност.

Праведният страх обхваща дълбокото чувство на почит и благоговение към Господ Исус Христос, подчинение на Неговите заповеди и очакване на Последния съд и справедливостта на Неговата ръка. Страхът от Бог произлиза от едно правилно разбиране на божествената същност и мисия на Изкупителя, желание да подчиним волята си на Неговата и знание, че всички мъже и жени ще бъдат отговорни за своите земни желания, мисли, думи и дела в съдния ден.

Страхът от Господ не е неохотно опасение за поява в Неговото присъствие, за да бъдем съдени. По-скоро той е перспективата в крайна сметка да признаем за себе си нещата такива, каквито са в действителност и каквито ще станат в действителност.

Всички хора, които са живели, които сега живеят и които някога ще живеят на земята, „ще бъдат доведени да застанат пред съдилището на Бога, за да бъдат съдени от Него според делата им, били те добри или били те зли“.

Si nos désirs ont été tournés vers la justice et que nous avons fait de bonnes œuvres, c'est-à-dire si nous avons exercé notre foi en Jésus-Christ, contracté et respecté des alliances avec Dieu, et nous sommes repentis de nos péchés, alors la barre du jugement sera agréable. Comme l'a déclaré Énos, nous nous tiendrons devant le Rédempteur et nous verrons son visage avec plaisir. Et, au dernier jour, notre « récompense sera la justice ».

À l'inverse, si nos désirs se sont portés sur le mal et si nos œuvres ont été mauvaises, alors nous redouterons la barre du jugement. Nous aurons « la connaissance parfaite », « le souvenir vif » et « la conscience vive de [notre] culpabilité ». « Nous n'oserons pas lever les yeux vers notre Dieu, et nous serions heureux si nous pouvions commander aux rochers et aux montagnes de tomber sur nous pour nous cacher de sa présence. » Et, au dernier jour, notre « récompense sera le mal ».

En fin de compte, nous sommes nos propres juges. Personne n'aura besoin de nous indiquer où aller. Devant le Seigneur, nous admettrons ce que nous avons décidé de devenir au cours de notre vie mortelle et saurons par nous-mêmes quelle place nous méritons dans l'éternité.

Promesse et témoignage

Comprendre que le jugement dernier peut être agréable n'est pas une bénédiction réservée uniquement à Moroni.

Alma a décrit les bénédictions promises à tout disciple dévoué du Sauveur. Il a dit :

« La signification du mot restauration est de ramener le mal au mal, ou le charnel au charnel, ou le diabolique au diabolique — le bien à ce qui est bien, le droit à ce qui est droit, le juste à ce qui est juste, le miséricordieux à ce qui est miséricordieux. [...] »

« Agis avec justice, juge avec droiture et fais continuellement le bien ; et si tu fais toutes ces choses, alors tu recevras ta récompense ; oui, la miséricorde te sera rendue ; la justice te sera rendue, un jugement droit te sera rendu, et le bien te sera rendu en récompense. »

Je témoigne avec joie que Jésus-Christ est notre Sauveur vivant. La promesse d'Alma est

Ако желанията ни са били праведни, а делата ни – добри, т.е. ако сме упражнявали вяра в Исус Христос, склучили сме завети с Бог, спазвали сме ги и сме се покаявали за греховете си, тогава съдът ще бъде приятен. Както заявява Енос, ние ще „застане(м) пред (Изкупителя)“; тогава ще вид(им) лицето Му с удоволствие“. И в последния ден ние ще бъдем „възнаграден(и) в праведност“.

И обратното, ако желанията ни са били зли, а делата ни – нечестиви, тогава съдът ще е причина за страх. Ще имаме „съвършено знание“, „ясен спомен“ и „живо чувство за собствената (си) вина“. „... ние не ще посмеем да погледнем към нашия Бог; и ние бихме били много щастливи, ако можехме да запояваме на канарите и планините да паднат върху ни, за да ни скрият от Неговото присъствие.“ И в последния ден ние ще „има(ме) своята награда от зло“.

В крайна сметка ние сме съдии на самите себе си. Няма нужда някой да ни казва къде да отидем. В Господното присъствие ние ще признаем какви сме избрали да станем в земния живот и ще знаем за себе си къде трябва да бъдем във вечността.

Обещание и свидетелство

Разбирането, че Последният съд може да бъде приятен, не е благословия, запазена само за Мороний.

Алма описва обещаните благословии, достъпни за всеки отдаден ученик на Спасителя. Той казва:

„... значението на думата възстановяване е да се върне отново зло за злото или плътско за плътското, дяволско за дяволското; добро за това, което е добро; праведно за това, което е праведно; справедливо за това, което е справедливо; милостиво за това, което е милостиво. (...) »

Действай(те) справедливо, съд(ете) праведно и непрестанно върш(ете) добро; и ако прави(те) всички тези неща, тогава (вие) ще получи(те) наградата си; да, милостта ще (ви) бъде възстановена отново; правосъдието ще (ви) бъде възстановено отново; и праведното съдене ще (ви) бъде възстановено отново; и доброто (ви) ще бъде възнаградено отново“.

С радост свидетелствам, че Исус Христос е нашият жив Спасител. Обещанието

réelle, et s'adresse à vous et à moi aujourd'hui,
demain et à jamais. J'en témoigne au nom sacré
du Seigneur Jésus-Christ. Amen.

на Алма е истинно и се отнася за вас и мен
– днес, утре и за цялата вечност. За това
свидетелствам в святоото име на Господ Исус
Христос, амин.